

Trei debuturi pe scena Teatrului Popular din Cîmpina

Sub titlul... amețitor *Grog*, spectacolul găzduit — în premieră absolută — de Casa de cultură din Cîmpina a prilejuit trei debuturi: cel al autorului de scenarii radiofonice, Valeriu Sirbu, pe o scenă de scîndură, cel al studentului în anul II regie, Victor Ioan Frunză, în înțîlnirea directă cu publicul, și cel al Teatrului Popular „Bogdan Petriceicu Hasdeu” din Cîmpina în etapa a doua a Festivalului național „Cîntarea României”. Toate trei, meritorii și alcătuint împreună un paragraf coerent din capitolul — nu prea consistent, din păcate, în volumul repertoriului scenelor noastre — al teatrului politic.

Spunînd „paragraf coerent”, am avut în vedere faptul că, în cazul de față, toate compartimentele spectacolului au funcționat la unison, într-o armonioasă corespondență de fond și de formă a mijloacelor de expresie dramaturgice și a celor scenice.

Dramaturg cu bogată experiență în domeniul dificil al teatrului radiofonic, Valeriu

Sirbu a construit, în forma unei satire mușcătoare, cu nuanțe grotesci, o parabolă anti-războinică de clară rezonanță actuală. Alegînd, ca spațiu de desfășurare a unui conflict teritorial urmat de un război înverșunat, o imaginară graniță a două imaginare state, el a dat întreaga dimensiune — de ipocizie periculoasă, de nebunie aparent comică și autentică noevă — a sloganurilor patriotarde și reciproc agresive proferate de *verdaderi* și *negriioni*. Absurditatea unei confruntări inutile sîngeroase, în care „rațiuni superioare” (intruchipate de conducătorii celor două armate, buni amici, dealtfel) aruncă mase de oameni egal oprite și mînițe, apare tot timpul dincolo de verva replicilor vioace, spirituale.

La rîndul său, tînărul regizor „en herbe”, optînd pentru formula — foarte rar folosită la noi, de ce oare? — a cabaretului politic, de tradiție brechtiană, a integrat „oralității” pregnante a textului — și îată fructificarea amintitei experiențe radiofonice a dramaturgului — materialul vizual propriu imaginii scenice. Autor și al scenografiei, V. I. Frunză a conceput, din baloane legate între ele și învelite în saci de plastic, niște manechino uriașe, înclîpînd siluete umane ce populează un „stat” sau altul. Rînd pe rînd și deopotrivă ușor de mișcat și incomode, rezistente la călcarea în picioare și fragile, ele produc sugestii variate și contribuie la crearea unor efecte plastice expresive (cum este, de pildă, finalul), împreună cu un desen precis al mișcărilor pe scena lipsită de oricare decor. Stăpînînd bine ansamblul, în special

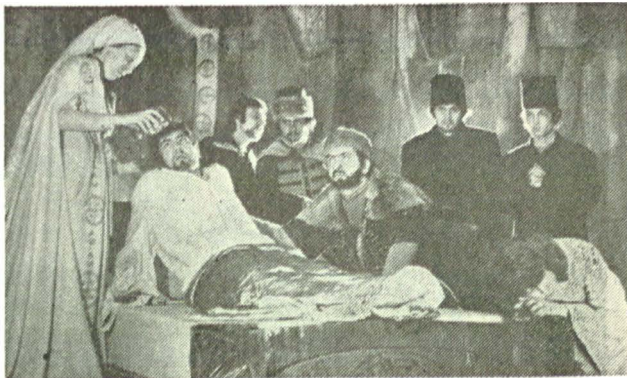
Practica demonstrează că cea mai bună soluție este „odihna activă” a colectivului de actori, adică prezentarea ritmică a piesei de concurs în fața diferitelor colective de oameni ai muncii, în condiții de spectacol diferite, „rodarea”. Acumulările cantitative, insesizabile de la un spectacol la altul, vor conduce pe nesimțite la saltul calitativ din seara confruntării oficiale.

● **REPERTORIUL.** Făcînd din nou apel la Regulamentul Festivalului, care prevede obligativitatea montării de către fiecare echipă a două piese de teatru într-un an, rezultă că — dacă indicațiile au fost respectate în litera și în spiritul lor — colectivele la care ne referim se află, în momentul declanșării etapei interjudețene și a celei republicane, în situația în a putea prezenta concomitent trei sau chiar patru spectacole. Care dintre acestea merită a fi adus pe scena finalei? Iată o întrebare care pune în incurcătură pe mulți animatori ai acestor colective. Căci, criteriile de alegere sînt și ele diferite: în multe cazuri, predomină cele strict interpretative; este ales spectacolul care „curge” cel mai bine, pe care interpreții îl joacă cu cel mai mare aplomb. Uneori intervin și criteriile extraartistice, piesa fiind aleasă în funcție de prezumtivii membri ai juriului — dramaturgi. Și, bineînțeles, nu lipsesc nici criteriile de conținut, cele care pun pe primul plan mesajul transmis de textul transpus scenic, bogăția și generozitatea ideilor cuprinse în spectacol.

Fără îndoială, opțiunea este hotărîtoare pentru soarta în concurs a formației respective. Iar ea trebuie clădită pe conștiința faptului că preponderent trebuie să

Scenă din spectacolul „Alexandru Lăpușneanu” →

în momentele „cu cîntece” (și dans) — o muzică antrenantă, sincopată, cu o pondere deosebită neglijabilă în captarea atenției publicului — regizorul a rămas dator, însă, la capitolul omogenității montării. Acesteia îi dăunează atât inegalitatea de construcție și ritm dintre părțile spectacolului (prima, mai statică, mai ștearsă, a doua, foarte colorată), cât și impresia de „numere” discontinue, pe care o dau cîntecele interpretate de cîtu unul dintre actorii sau de toată trupa, cu prea ostentative „veniri la rampă”.

Cît privește echipa actoricească, aceasta — în totalitate — surprinde plăcut prin dăruirea, dezinvolura și lipsa de „ticuri amatoricești” cu care joacă, dovedind o pregătire remarcabilă și multilaterală: muzicală, coregrafică etc. (am sugera, totuși, o mai mare atenție la dicțiune!), calități cu care, nu no îndoim, va obține un binemeritat succes în Festival.

În încheiere, am dori să evidențiem importanța inițiativei (aparținînd atât conducerii Teatrului Popular din Cîmpina, cît și I.A.T.C., prin intermediul conf. univ. Mihai Dimiu, titularul clasei de regie anul II) de a încredința — veritabil eveniment — premiera pe țară unui regizor-student care, dînd examen împreună cu artiștii amatori în fața publicului, s-a „integrat profesional” mult mai bine și mai cu folos pentru cauza artei teatrale decît ar fi putut-o face într-o strîmă sală a Institutului, prezentînd în fața a douăzeci de spectatori fragmente din piese pe care nu le va pune apoi niciodată în scenă.

Alice Georgescu

Teatrul Popular din Slatina la început de drum

La Slatina, de zece ani reședință a județului Olt, nu exista — se știe — un teatru. Nici măcar un teatru popular. În privința aceasta, celelalte centre de județe nou înființate, să zicem, Slobozia, Alexandria, le-au luat-o înainte locuitorilor din cetatea aluminiului.

Și, întâi, revirimentul așteptat: un colectiv de actori amatori (îndrumați de Mihai Nicolau, în ipostază de regizor) a dat, în mai puțin de două luni de muncă intensă pe frumoasa scenă a Casei de cultură a sindicatelor, spectacolul *Alexandru Lăpușneanu* de Petre Sava Băleanu.

Noul Teatru Popular, îndrumat și sprijinit (cu costume și decoruri) de Teatrul Național din Craiova, își propune o stagiune după toate rigorile scenei. Mai ales că beneficiază de talente actoricești evidente. Este vorba de tînărul Ovidiu Dumitrescu, interpret al domnitorului Alexandru Lăpușneanu, Cornelia Storojan, Miți Chelaru, Mihai Adochiței, cu toții, oameni ai muncii din industria Slatinei. Următoarea premieră: *Covor oltenesc* de I. D. Sîrbu. Așteptăm cu interes evoluția acestei noi instituții de cultură teatrală.

rămîină criteriul conținutului, alegerea unui text din dramaturgia românească clasică sau contemporană care să emoționeze și să convingă, care să facă sala să vibreze. Axioma acestui moment important este una singură: nu juriul este judecătorul spectacolului; criticul absolut va rămîne întotdeauna publicul spectator.

● **RELAȚIILE CU PROFESIONIȘTII.** Colectivele ajunse în etapele superioare ale Festivalului culeg, de regulă, roadele unei colaborări permanente, multilaterale, cu profesioniștii, ale unor preocupări desfășurate pe parcursul celor doi ani ai unei ediții. Cu atât mai mult, însă, aceste ultime luni trebuie să marcheze un punct de vîrf al relațiilor între amatori și profesioniști.

În fond, toate cerințele privitoare la spectacole și la repertoriu pot fi îndeplinite în mod optim printr-o legătură strînsă cu un regizor sau cu un actor profesionist, bun cunoscător al capacităților colectivului respectiv și, pe această bază, „arhitect” al succesului viitor. Desigur, și în aceste ultime luni, gîlufuirea măiestriei artistice, a tuturor asperităților spectacolului poate și trebuie să continue cu prilejul suitei de spectacole de care aminteam anterior.

Rezultă, deci, că ne aflăm în perioada menită să reprezinte corolarul întregii activități depuse, corolar ale cărui elemente principale se completează reciproc: un continuu și de ținută dialog cu publicul, o prezență scenică de succes în fața juriului.

Între acești parametri, realizați cu convingere și pasiune, mișcarea teatrului de amatori poate demonstra că, prin vîrfurile ei, tinde și reușește să se înscrie în mod real în zona artei autentice.